

De val van Toledo

[Nederlands - Dutch - الهولندية]

revisie: Abo Abdillah

Kantoor voor da'wa Rabwah (Riyad)

2012 - 1433

IslamHouse.com

سقوط طليطلة بيد النصارى

« باللغة الهولندية »

مراجعة: أبو عبد الله

2012 - 1433

IslamHouse.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

De val van Toledo

1 Safar 478 H - De val van Toledo

De rechter ibn Djahwar wist niet hoe de situatie van het gelukkige Andalusië zou worden, ten tijde hij de val van de Oemawi-kalifaat bekend maakte in het jaar 422 H. Het islamitische rijk in Andalusië was hiermee gevallen en in plaats daarvan kwamen er kleine, zwakke staten. Aan elk staat stond iemand die zich versterkt had met zijn stam of mensen met eigen belangen. Dit tijdperk uit de geschiedenis van Andalusië wordt het tijdperk van 'de koningen van landjes' genoemd. Dit was het slechtste tijdperk voor het islamitische rijk in Andalusië.

Het islamitische rijk werd in meer dan twintig kleine landjes verdeeld. Sommigen waren klein en anderen relatief groter. De bekendste staten waren: het koninkrijk van Banoe Djahwar in Cordoba, Banoe 'Abbaad in Sevilla, Banoe Hoed in Zaragoza, Banoe Dzie an-Noen in Toledo. Toledo was een van de strategische plekken, omdat het grensde met de landen van de Spaanse christelijke koningen. Toledo was dus de grens tussen

islam en christendom. Daarnaast was Toledo een belangrijke provincie voor de Spanjaarden omdat deze de hoofdstad van Spanje was geweest in het Gotische tijdperk.

De koningen van Toledo hadden eigenlijk de nodige voorzorgsmaatregelen moeten nemen vanwege het gevaar vanuit het noorden dat hen omringde. Maar helaas, zij behoorden tot de slechtste koningen en vooral hun koning al-Ma'moen ibn Dzie an-Noen. Deze had een verwoestende oorlog gevoerd tegen zijn moslimburen in Zaragoza. Hij riep de hulp van de kruisvaarders in tijdens zijn oorlog tegen zijn moslimsbroeders. Hierdoor beging hij een grote misstap en dit werd tevens een gewoonte onder de koningen van de staten. Deze walgelijke emir was de eerste die de Spanjaarden in zijn koninkrijk liet en hen tot handlangers en bewakers maakte.

Na de dood van al-Ma'moen ibn Dzie an-Noen in het jaar 468 H. werd hij opgevolgd door zijn kleinzoon Yah'yaa die opgegroeid was tussen de vrouwen en slavinnen. Yah'yaa was opgegroeid met luxe en vermaak en was hierdoor ongeschikt om een groot koninkrijk te besturen dat op een zeer strategische plaats lag. Vanwege zijn verdorvenheid, afdwaling en zijn angst voor de koning van Castilië, Alfonso VI, hebben de inwoners van Toledo hem weggejaagd in het jaar 472 H. Zij vroegen aan de emir van Badajoz, Oemar ibn al-Aftas, om hun land te besturen. Maar Yah'yaa ibn Dzie an-Noen bleef niet lang of hij riep de hulp in van Alfonso VI om terug te keren naar zijn troon.

Alfonso VI stuurde hem een grote leger die hem weer aan de macht in Toledo terugbracht, nadat zij vele inwoners van Toledo hadden afgeslacht. Tijdens deze rumoerige tijden smeedde Alfonso aan zijn plan om het islamitische rijk een grote slag toe te brengen. Yah'yaa ibn Dzie an-Noen was niet de enige die gebukt ging onder dreigementen van Alfonso VI. Ook de rest van de koningen onderwierpen zich aan hem. Zij verkozen een wapenstilstand en het betalen van grote bedragen, zodat hij hun landjes met rust liet. Alfonso VI had twee doelen:

- Het uitputten van de schatkisten van de koningen door hoge bedragen te vragen.

- Het aanvallen van islamitische steden en citadels zodat hij het islamitische rijk in kan nemen.

De reactie van de koningen in dit tijdperk was zeer beschamend, en de meest beschamende persoon onder hen was al-Moe'tamid ibn 'Abbaad de koning van Sevilla en Cordoba. Hij was namelijk een van de sterkste koningen en de koning met het grootste koninkrijk. Tevens had hij het meeste invloed en was hij de rijkste. Daarnaast beschikte hij over een grote leger die in staat werd geacht om de legers van Alfonso te verslaan. Het koninkrijk Sevilla grensde aan het koninkrijk van Toledo. Desondanks stond al-Moe'tamid ibn 'Abbaad grote bedragen af aan Alfonso. Daarnaast verrichtte hij een walgelijke en zeer beschamende handeling. Hij sloot een vredesverdrag af met Alfonso VI, waarin Alfonso beloofde om ibn 'Abbaad bij te staan in zijn oorlog tegen zijn moslimburen. Als tegenprestatie beloofde ibn 'Abbaad om jaarlijks grote bedragen af te staan aan Alfonso VI. Daarnaast beloofde ibn 'Abbaad om Alfonso VI met rust te laten wat betreft hetgeen Alfonso VI van plan was met Toledo.

Nadat Alfonso de nodig voorbereiding had gepleegd, begon hij aanvallen te openen op de grenzen van Toledo en het vlakke land. Hij vernietigde de landbouw om de voedseltoevoer naar Toledo af te kappen. Sommige weldenkenden uit Andalusië zoals de grootgeleerde Aboe al-Walied al-Baadje probeerden de mensen wakker te sussen voordat Toledo zou vallen. Hij ging langs koningen, stamhoofden en gouverneurs van Andalusië, maar allen waren overwonnen door lafheid en de liefde voor het wereldse leven. Hij ging langs eenieder afgezien van de grote held 'Oemar al-Moetawakkil de gouverneur van Badajoz. Oemar al-Moetawakkil had eerder een leger gestuurd om de inwoners van Toledo te helpen, maar hij werd na vele bloederige veldslagen verslagen. Daarentegen, bleef al-Moe'tamid ibn 'Abbaad muisstil. Zijn enige zorg was zijn eigen veiligheid en de stukken grond uit Zuid-Toledo te bewaken die hij had ingenomen.

Alfonso de zesde bleef Toledo negen maanden lang omsingelen, maar de inwoners bleven standvastig. Zij bleven zich op een

heldhaftige wijze verzetten, terwijl niemand hen hielp behalve Allah. Zij bleven zich verzetten, totdat hun voedselvoorraad opraaakte en de mensen kadavers, katten en honden opaten. Uiteindelijk waren zij genoodzaakt om de stad te overhandigen in ruil voor veiligheid. Op 1 Safar 478 H betrad Alfonso VI de stad binnen. De val van de stad resulteerde in de volgende grote consequenties:

1. De sterkteverhouding veranderde ten gunste van de Spanjaarden.
2. De val van Toledo was het begin van de heroverving door de Spanjaarden. De Spanjaarden staken de rivier de Taag voor het eerst over sinds de islamitische verovering.
3. Deze ramp zorgde ervoor dat de kruisvaarders in Spanje eensgezind werden achter Alfonso. Hij riep zichzelf uit tot keizer en alle koningen, zowel de moslims als Christenen, van het Iberische Schiereiland onderwierpen zich aan hem.

De gevaarlijkste consequentie had niet veel te maken met Andalusië. Deze gebeurtenis was een belangrijke aansporing voor de paus, Urbanus II, om de kruistochten te beginnen naar het Oosten, ash-Shaam en Egypte. In het jaar 478 H., het jaar waarin Toledo was gevallen, organiseerde paus Urbanus II de synode van Clermont, waarin hij opriep naar christelijke kruistochten.